

Per
la cara

Núria Perpinyà

L'escriptora lleidatana ha escrit una novel·la, 'Al vertigen', que ens enlaira fins a l'alta muntanya. Per **Ada Castells**

¿Una novel·la sobre l'alta muntanya? Aquesta no me l'esperava, de tu.

És curiós, perquè amb la molta afició que hi ha a Catalunya, que jo sàpiga, no se n'havia fet mai cap. Sí que hi ha memòries d'escaladors i altres llibres sobre el tema, però novel·la, no.

¿Tenen alguna cosa en comú això d'escriure i pujar muntanyes?

Sí. Els qui fem tant una cosa com l'altra, som gent solitària i hi posem el màxim de nosaltres mateixos. De vegades podem pensar que el món intel·lectual i l'esportiu no tenen res a veure, però tots dos són molt obsessius.

¿Tenies molt clar que la teva heroïna fos una dona, precisament en aquest món de l'esport extrem en què predominen els homes?

Volia afegir un altre esforç al meu personatge. No només el de pujar muntanyes sinó el de

sobresortir en un món d'homes. En l'art, al llarg del segle XX, les dones ho hem anat fent, però la meua protagonista té una altra lluita.

És tot un caràcter.

Ella és una lluitadora total i, com totes les heroïnes, sembla una mica tancada. T'ho posa difícil.

“

Podem pensar que el món intel·lectual i l'esport no tenen res a veure, però són molt obsessius

Els topònims són inventats.

Perquè me'ls volia fer a mida i que ningú no em pogués dir que allí on a mi m'interessa que hi hagi un arbre centenari no n'hi ha cap. Semblen els Pirineus, però són més alts, com els Alps, però no hi fa tant de fred.

I els habitants d'aquest món de muntanya són els tamarians. ¿T'has sentit més lliure que no pas si els haguessis fet catalans?

Sí, la novel·la ja és prou realista. Encara que a la meitat ja comencin a passar coses que ja no saps si són realitat o un somni o què passa. De tota manera, jo penso que el lector tendirà a pensar que és real.

És a dir, que hi trobarem les rareses habituals a què la Núria Perpinyà ens té acostumats en novel·les com *Mistana* o *Els privilegiats*.

Sí, m'agràden els personatges individualistes, rars, obsessius i, encara que sigui d'una manera velada, també hi trobem reflexions sobre la literatura, però potser només les veiem la gent del gremi. Jo he volgut fer la novel·la com si estiguéssim dins d'una pintura del segle XIX, com fa la Mary Poppins quan entra en el quadre.

¿I per això *Al vertigen* és tan romàntica, amb tots els sentits de la paraula?

Sí, hi ha una història d'amor i la natura hi té una presència bestial.

Què és el que més t'ha costat de fer?

Parlar d'amor sense que sigui cursí. Volia mantenir un nivell que pogués interessar tant els homes com les dones i no caure en el rosa. També m'interessava ser obsessiva i no repetitiva, per això he anat canviant la manera de dir les coses. També volia fer paisatge, però sent conscient que les descripcions poden cansar els lectors. La majoria de gent no sap res d'escalada i s'havia d'anar donant informacions sense fer-me pesada. Volia que gent que no ha fet mai muntanya sabés què vol dir pujar-ne una de ben alta.

Tu ets molt muntanyera?

No, no he passat mai de la vora dels 5.000. M'agrada molt de jove, però després et desvies per altres camins. La meua protagonista sí que és bona.

200

topònims o més s'ha inventat Núria Perpinyà per a la seva novel·la d'alpinistes.